

[Robert Pedersen]

lov at gennemføre det, men jeg tror ikke, jeg fornærmer nogen ved at sige, at den fristil var skrevet af Jernets arbejdere og arbejdsgivere.

Vi har haft nogle fornuftige forlig om hybridnet og Storebælt, og vi har haft en debat om miljø, der for ungdommen har trukket linjerne op.

Vi har heldigvis ikke haft nogen prøve i udenrigspolitikken. Jeg fornemede det som et lidt pinligt intermezzo, da udenrigsministeren efter hr. Niels Helveg Petersens tale pludselig følte sig foranlediget til at stille en prøve op i udenrigspolitik på et tidspunkt, hvor der er større chancer end nogen sinde før for, at vi fornuftigt, med et bredt flertal, kan være med til at bakke de ræsonnable kræfter i Øst og Vest op og gøre Europa til et mindre forskrækket kontinent.

Vi kan oven i købet glæde os over, at så fremtrædende NATO-modstandere som fru Anne Grete Holmsgård, hr. Lenger, ja, selv SF, erkender, at de ikke vil ud af NATO. Jeg ved ikke, om man skal tage glæder på forskud, men jeg ved, at hr. Gert Petersen er en udmærket marxistisk kender. Når jeg hører de toner, så tænker jeg altid på Lenins ord: vi vil støtte socialdemokraterne, som rebet støtter den hængte.

Må jeg om udenrigspolitik i øvrigt sige, at det havde været glædeligt, hvis forsvarsministeren havde vist så meget civilcourage, at han ved sidste NATO-møde ligesom den norske forsvarsminister, Holt, havde sagt: her er Danmarks ubetingede tilslutning til det udspil, der er kommet. Det kan ikke klares med en kronik, hr. forsvarsminister, i Det Fri Aktuelt.

Den største dumpekarakter synes jeg man må give håndteringen af det kommunale selvstyre. Jeg tror, de fleste vil erkende, at hvis vi kunne tænke os, at det havde været en socialdemokratisk regering støttet af SF, der havde sagt til kommunerne: I må ikke bruge de penge, I har sparet op, I må ikke optage lån, I må ikke overskride budgetterne, I skal foretage investeringer i miljøet, men I må ikke forøge skatterne, så ville der fra Skagens Avis til Jydske Tidende, fra Vestkysten til Bornholms Tidende stå, at de fæle socialister fører os mod Sibirien. Vi ville have fået en flom af ideologiske skældsord rettet imod os.

Jeg må ærlig talt sige, at min bebrejdelse er stærkest over for partiet Venstre. Når hr. Fogh Rasmussen gør et meget stort nummer ud af, at Socialdemokratiet erkender, at det er vanskeligst at få kontakt med vælgerne i byerne, og når undervisningsminister Bertel Haarder nydigter H. C. Andersens »Der er så dejligt ude på landet« og forklarer om det kommunale selvstyre, nærdemokratiet, og siger, at borgerne skal bestemme, er det pinligt at sammenstille det program med de resultater, man har nået. På Danmarks politiske kirkegårde kommer der til at stå: 1982-87 blev det kommunale selvstyre begravet, og de, der dræbte det, var partiet Venstre.

Hvis undervisningsminister Bertel Haarder vil lave et realistisk program, så erkend dog, at under de nuværende forhold er planøkonomi nødvendig. Jeg kan hjælpe undervisningsminister Bertel Haarder med at formulere det på en måde, så det kan forstås.

Til sidst et ord til statsministeren. Der danner sig i et folk et billede af en leder, eller han skaber det selv – det hedder vist »image« på nudansk. Vi har set statsministeren som cyklist, der efter den første etape sagde: det går godt, efter den næste: optimisme, og efter den tredje: det går ufattelig godt. Men hvad er sandheden i dette etapeløb? Det er, at tonen er neddæmpet, fordi danskere ikke kan klare bakkerne. Denne regering har haft tre år med medvind, og det indrømmer den ikke, og nu den skal køre op ad bakke, har den oven i købet fået det forærende, at de typiske varer, vi sælger, kan vi i dag købe 20 pct. mere for af de typiske varer, vi importerer.

Det vil altså sige, at vi er med i et etapeløb, hvor det har vist sig, som det også gør i sportens Tour de Danemark, at danskerne godt kan køre ned ad bakke, det kan statsministeren også, men han formår ikke at køre op ad bakke eller klare sig i modvind.

Fogh Rasmussen (V):

Det, der kalder mig herop, er fru Elisabeth Bruun Olesens frontale angreb på de synspunkter, jeg har givet udtryk for i en kronik i det såkaldte Fri Aktuelt den 2. juni 1987.

Jeg vil gerne rette en tak til fru Elisabeth Bruun Olesen for den krystalklare måde, hvorpå hun ridsede forskellen op mellem det liberale og det socialistiske livssyn, og også